

Op 2 augustus 1963 werd Ronse officieel een Vlaamse stad met taalfaciliteiten voor de Franstaligen. Dit betekent dat de gemeente en al haar diensten zich tot de bevolking in het Nederlands moet wenden behalve op **uitdrukkelijke vraag dit in het Frans te doen**. Die faciliteiten hebben reeds heel wat inkt doen vloeien, denken we maar aan de omzendbrief van toenmalig minister Peeters, waarover uiteindelijk de Raad van State uitspraak heeft moeten doen: vanaf dan werd onomstotelijk vastgesteld dat elke persoonlijke mededeling aan de bevolking eerst in het Nederlands moet gebeuren en dat slechts op vraag een Franstalige versie verkrijgbaar is.

Wat sommigen daar ook mogen over vertellen; Ronse is altijd al een Vlaamse stad geweest. De getuige bij uitstek hiervan is ons (uniek) Ronsisch dialect. Het maakt gebruik van een Germaanse spraakkunst, weliswaar hier en daar doorspekt met Franse importwoorden. Indien Ronse destijds een Franstalige stad zou zijn geweest, dan was ons dialect een Franstalig dialect.

Destijds werd het Frans in hoofdzaak gesproken door de bourgeoisie en het Nederlands vooral door de werkende klasse. Dit is nu enigszins anders.

De faciliteiten werden destijds aanvaard door de Vlamingen **als een tijdelijke maatregel** om aan de anderstaligen de mogelijkheid te bieden zich op termijn aan het Nederlands aan te passen. Jammer genoeg stond nergens in de wet wanneer deze faciliteiten zouden opgeheven worden. Na meer dan 40 jaar zijn ze er nog steeds. Meer nog; Ondertussen zijn deze taalfaciliteiten gebetonneerd in de Grondwet. Van dat tijdelijke aspect is dus niet veel in huis gekomen.

Iedere rechtgeaarde Ronsenaar is er fier op “zijn talen te kennen”. Zeker in handel en nijverheid is dit altijd onze grote troef geweest. Dit zal ook in de toekomst niet veranderen. Toch mogen we nooit uit het oog verliezen dat Ronse een **Vlaamse** stad is. De taalfaciliteiten die aan de Franssprekende minderheid werden toegekend, worden nu misbruikt door allochtonen en andere neo-belgen. Het afschaffen van de faciliteiten zal in de eerste plaats door deze bevolkingsgroep als een duidelijk signaal worden ervaren! Van de Vlaamse welvaart profiteren kan enkel nog als er in het Nederlands om wordt gevraagd. Elke overheidsdienst mag in de toekomst slechts het Nederlands als voertaal gebruiken.

De faciliteiten hebben onze stad echter niet veel positiefs opgeleverd. Getuige daarvan is de desastreuze toestand van onze stad: torenhoge werkloosheid, de armste gemeente van Oost-Vlaanderen. Het is precies mede omwille van de faciliteiten dat onze stad er zo beroerd aan toe is.

De faciliteiten hebben meerdere gevolgen gehad:

1. Onze stad heeft een onterecht imago van tweetalige stad: we zijn een Vlaamse stad.

2. De faciliteiten hebben geleid tot immigratie van heel wat mensen uit Henegouwen, waarvan een flink pak niet-werkenden.
3. Ook hebben ze geleid tot een immigratie van families van Arabische afkomst, voor een groot deel afkomstig uit het Brusselse.
4. Door de aanwezigheid van de taalfaciliteiten heeft Ronse de fusie van gemeenten aan zich zien voorbijgaan. Daardoor is Ronse in vergelijking met vele andere gemeenten relatief kleiner geworden. Met fusies zou Ronse om en bij de 35.000 inwoners geteld hebben. Nu zijn er dat nog 24.000. Nochtans wordt van een stad een stedelijke functie verwacht. Een stedelijke functie brengt echter belangrijke kosten met zich mee. Deze kosten moeten nu gedragen worden door een veel kleiner aantal belastingsbetalers.
5. Als Maarkedal en Kluisbergen met Ronse gefusioneerd zou zijn geweest, zou onze stad met zijn centrum een veel grotere aantrekkingskracht hebben gehad op de inwoners ervan met positief effect op onze kleinhandel. Ook onze eigen inwoners die verhuizen (meestal met een hoger inkomen) naar het platteland zijn hierdoor geen inwoners meer van Ronse en betalen dus geen gemeentebelastingen meer aan onze stad. Daardoor vermindert de belastbare basis en moeten de belastingsvoeten verhoogd worden. (Ondertussen 8%)
6. Personeel van de stadsdiensten (ook van de politie) moet tweetalig zijn. Hieruit volgt dat het vinden van de juiste mensen op bepaalde posities niet altijd makkelijk is. Het feit dat ons politiekader zolang niet volledig ingevuld was, heeft hier rechtstreeks mee te maken.
7. Ook in onze stadsbibliotheek moet er (wettelijk voorzien) een quotum Franstalige boeken voorhanden zijn; ook dat is een supplementaire kost.
8. In Ronse moet er lager onderwijs voorzien worden in twee talen. Veel kinderen die nu Franstalig onderwijs in Ronse of in Wallonië volgen, zullen later onvoldoende Nederlands kennen en daardoor moeilijker aan de bak komen op de arbeidsmarkt.
9. Meer dan 75% van de werklozen in onze stad zijn Nederlands onkundig. De kennis van Nederlands is een belangrijke voorwaarde om werk te vinden. Velen van de Nederlands onkundigen zijn hierheen gekomen omdat ze door de stadsdiensten in het Frans konden geholpen worden.

De faciliteiten hebben dus tal van negatieve gevolgen voor de stad. Zelfs in het minderhedenbeleidsplan (opgesteld door de integratieambtenaar) wordt dit onomwonden gesteld.

Onze aanpak zal erin bestaan de taalfaciliteiten zeer restrictief te benaderen. Op die manier zullen wij erin slagen de verfransing van onze stad een stuk tegen te gaan. Tevens zullen wij initiatieven ontwikkelen bij de hogere overheid om de politici op dat niveau erop te wijzen dat de faciliteiten dringend moeten afgeschaft worden.

Onze concrete maatregelen om het Vlaams karakter te benadrukken:

- Het verdient aanbeveling dat handelszaken die zich in onze stad vestigen met een Nederlandstalige benaming, hierin aangemoedigd moeten worden door het stadsbestuur. Onze taal heeft in het verleden met succes weerstand geboden aan het opdringerige Frans, zal onze taal ook weerstand kunnen bieden aan het zéér opdringerige gebruik van het Engels? Een stad die zich “Vlaamse stad” noemt, mag hierin zeker niet achterblijven. Een jaarlijkse prijs uitreiken aan een handelszaak met een originele Vlaamse naam, is wel het minste dat de stad Ronse zou kunnen doen.

- Een stad als Ronse moet het ook hebben van nieuwe ingezetenen. Wij stellen voor om elk koppel dat zich in Ronse vestigt, bij wijze van welkomstgeschenk een Vlaamse leeuwenvlag te overhandigen. Een originele manier om nieuwe inwoners te begroeten én een middel om het Vlaams karakter opnieuw een stuk te benadrukken. Bij uitbreiding zou elk huwelijk op het stadshuis kunnen “ingezegend” worden met de afgifte van een Vlaamse leeuw aan het nieuwe, al dan niet jonge, paar.
- Ter bevordering van het Vlaams karakter moet de stad er voor zorgen dat er uitvoerig met Vlaamse leeuwen wordt gevlagd, en dus niet zoals nu soms gebeurt dat, n.a.v. bepaalde gelegenheden onze nationale vlag er niet hangt, maar wel de Belgische, de Ronsese (daar is niets tegen!) en de Europese vlag. Dit ondanks het bestaande decreet.